

Karczewicz Ágnes: Cinege mesék 2016. augusztus

Újra együtt

Csoportunkban lassan már 10 éve hagyomány, hogy júliusban minden „fiókánk” kap egy meselevelet, melyben általában a manók közül kér valaki segítséget tőlünk. Tavalyelőtt a méheken kellett segítenünk, tavaly manóházakat kellett eszkábálnunk, és idén is várt ránk egy feladat. Vissza kellett szereznünk Balenó, a legkisebb manógyerek kedvenc játékát.

Halihó, Cinegék!

Hogy vagytok? Hogy telik a nyaratok? Remélem már mindenki annyi fagyit evett, amennyi csak belefért és ugye minden pocsolyába is beleugrottatok, amit csak találtatok? Nekem ez a kedvenc nyári szórakozásom, és hála az égnek idén elég sok a pocsolya. ☺

Jaj, elfelejtettem bemutatkozni. Baleno vagyok, A manócsalád legkisebb gyermeke. Szüleim, nagyszüleim rengeteget meséltek már rólatok. Tudom, hogy kedvelitek Csenő manó testvéreimet, pedig hallottam, hogy sokszor törtek már borsot az orrotok alá. Mesélték, hogy tavaly segítettek parázs unokabátyámnak is hazatalálni, és hogy rátok mindig lehet számítani, ha bajba kerülünk. Hát ezért is vettem a bátorságot ahhoz, hogy legkisebbként én is írjak Nektek. Ugyanis nagy bajban vagyok. De kezdem az elején.

Amikor megszülettem, és kinyitottam a szemem a világ legcsodálatosabb csúszdáját láttam meg először. Színes volt, 7 színben pompázott. Láttam benne vöröset, narancssárgát, sárgát, zöldet, világos, sötétkéket és lilát. Széles sávja az egész eget beterítette. Annyira megörültem a játéknak, hogy cumimat is nyomban elhajítva (azóta sem vettem többet a számba) ujjongva csúszdáztam rajta 7 napon át. Néha eltűnt, de pár nap múlva ismét visszatért. Én meg csak csúsztam és csúsztam. Később dédnagyanyám elmesélte, hogy ez az égi csoda legtöbbször eső után jön elő. Ezek után gondolhatjátok, hogy vártam, hogy végre a fenti esőcsapokat újra és újra megnyissák az égiek.

Ám most már hosszú hetek óta nem találom. Emiatt el is indultam az erdőbe, hogy megkeressem. Ezen a keresős utamon talákoztam egy pici tündérlánnyal, akinek elmeséltem bánatom. Ő ekkor úgy elkezdett sírni, hogy hirtelen egy hajót kellett készítenem ágakból és levelekből, hogy a könnyeiből fakadó patakba bele ne fulladjak. Amikor 7 nap és 7 éj sírás után elálltak a könnyei elmesélte, hogy bizony az égi csúszdát a gonosz boszorkány tekerte le az égből, mert megirigyelte a színeit. Azóta is egy ládába, összehajtogatva lapul, és várja, hogy valaki kimenekítse onnan. Kérdeztem tőle, hogy hogyan lehetne kiszabadítani. Ő azt mondta, hogy abban az esetben lesz újra az égen, ha varrnak, hajtogatnak, rajzolnak a boszornak csodálatos színes ruhákat, de legalább egy tucatnyit. Lehet az sapka, szoknya, cipő, blúz, kalap, bármi csak színes legyen. Utolsó határidőt is megadott. Augusztus 30-án, éjfélig szeretné ezeket a holmikat. Ha addig nem lesz ruhája, a csúszdánkat kezdi el szétvágni és abból varr magának egy kendőt, hogy mindig ő lehessen a világ legszínesebb boszorkánya.

Hát ezért fordulok hozzátok. Én szívesen kihúrok egy kötelet a Koronázó fátokhoz, ahova kicsipeszeshetitek a ruhákat, amit otthon készítetek. Bízom a segítségetekben.

Öllemek Titeket,

Balenó, a legkisebb manó

Bízhatott is bennünk, hiszen augusztus utolsó napján a koronázó fánál - ahol a pünkösdi királyt is meg szoktuk koronázni - ismét együtt volt a Cinegék apraja, nagya és pillanatok alatt megtelt a ruhaszárító kötél az otthon készített szivárványos ruhákkal.

Mi történt még? Meg kellett keresni 7 x 10 (se több, se kevesebb) színes követ a bokrok alján. Ettünk, ittunk, beszélgettünk. A barátok újra egymásra találtak és innen is, onnan is csak azt lehetett hallani, hogy: De rég láttalak! Jössz velem fára mászni? Követ keresni? Manó házat építeni, focizni? Mi, felnőttek meg csak álmélkodtunk, hogy egy-két hónap elteltével is pillanatok alatt újra együtt a csapat. Felnőtt és gyerek egyaránt.

A délután „fénypontja”, mint mindig, most is az volt, amikor a majd 80 fős sereglet egy nagy kört alakítva „befogadta” az új fiókákat. Énekszóval csalogatva, kaput tartva, kör közepére állva elhangzott a kérés: „Hej, vár vedd be!”

Ezek után már nem marad más hátra, mint hogy eláruljam Nektek, sikerült-e visszaszerezni a színeket? Azt hiszem, hogy igen, mert elsején ez várta a „rég” és „új” Cinegéseket:

Mindenkinek mosolygós, szépséges, együttléteket kívánok az új tanévre (is)!